

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput II. Ostendit, religiosos de corporalibus necessitatibus, sollicitos esse
non debere, & quantum in paupertate boni situm sit

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresi.

Opera
M VII
106

S. MATRIS TERESÆ

ipsis concederet, aliquam forsitan animam minùs in cœlo haberemus. Non sic, charissimæ, non sic; non est iam tempus ad parui momenti negotia cum Domino pertractanda. Sanè, nisi ad humanam infirmitatem, quæ libenter in omnibus iuuari gaudet (& benè quidem, si modò ipsæ aliquid hîc possemus) respectum haberem; quàm vellem, ipsis persuaderi possem, non esse hæc huiusmodi, quæ tam sollicitè & affectuose, in hoc S. Iosephi monasterio commendari Deo debeant.

C A P V T II.

OSTENDIT, RELIGIOSOS DE CORPORALIBVS NECESSITATIBVS SOLLICITOS ESSE NON DEBERE, & QUANTUM IN PAUPERATIBVS BENEFICENTIAM SEQUITUR.

Nolite putare, carissimæ, aliquid rerum ad victum necessarium vobis defuturum, si modo de mundanis hominibus complacendi sollicitæ non sitis. Equidem hoc vobis spondere & promittere aulam nolite * per humanam industriam & artes sustentationem corporis & victum vobis procurare; alioqui fame moriemini, & meritò quidem. Sed ad sponsum vestrum oculos attollite: ipse enim est qui victum vobis dabit: illi placeatis, vobis nolentes volentes de victu prospiciente etiam illi qui minùs erga vos affecti sunt ac minùs diligunt, vti hoc iam sepe per experientiam & vsu ipso vidistis. Si hoc facientes, nihilominus tamen vos mori contingat, nã beatæ moniales S. Iosephi eritis & dicemini. Per amorem Dei rogo, numquam huiusce vos rei capiat obliuio. cum huiusmodi censum repudiatis, relinquite etiam nimiam illam pro alimoniam sollicitudinem; alioqui omnia peribunt. Aliæ quas Dominus redimere vult, de huiusmodi rebus per me licet sollicitæ sitis, & merito, cum hæc ipsarum sit vocatio: at nos, carissimæ, huiusmodi curam & anxietatem habere, nefas & stolidum est. De alienis autem certam curam habere velle, perinde mihi esse videtur, ac de eo habendo cogitare, quod quis alius possidet. Etenim certum est, alium propter illam sollicitudinem vestram, cogitationem suam non mutaturum, aut ideo obtemperantem vobis erogandæ animam ac voluntatem habiturum. Illi committenda rei huius cura, qui omnes emouere potest, Domino, inquit, redituum, & redditus possidentium: illius iussu & ductu huc venimus, & illius verba certa sunt ac vera, fallere non possunt, aut deficere; arborolum & terra deficiant. curemus ipsa tantum necubi ei desimus, & certum estote illum nobis minimè defuturum. si autem interdum eum videretis deesse videatis, hoc in maius commodum vestrum cederet, perinde ac si vestris vita deficiebat, cum propter nomen Domini interficeretur.

* Dicere vult, eos qui paupertatem proficiunt, sollicitè & anxietate aliorum voluntates sibi lucrari non debere, vti elemosinam ipsi conferant.

Domino victus cura committenda.

erat ad gloriam eorum per martyrium adaugendam. Eset hoc profectò
 suis bona & peroptabilis permutatio, per breuem famem cirò vitam li-
 mite, vt sic ad perpetuam satietatem transire possimus. Considerate, cha-
 rissimæ, permultum in hoc situm esse, & mirè post mortem meam id pro-
 futuram; ideo namque id vobis scripto commissum relinquo: nam etiam
 interim dum viuam, identidem id vobis in memoriã reuocabo. Per ex-
 perientiam enim didici, quantum inde boni nobis accedat: quãdo enim
 minus nobis suppetit, tunc minus sum sollicita; & nouit Dominus, me
 (prout mihi quidem videtur) magis anxiam & sollicitam esse, cum res
 plus æquo suppetunt, quam cum multa nobis desunt. Nescio an id inde
 proueniat, quod Dominum tunc nobis id quamprimum subministrare
 obseruauim. Aliter si faceremus, mūdum deciperemus, pauperes haberi
 volentes, cum tamen secundum spiritum tales non essemus, sed externa
 dumtaxat specie. Sanè scrupulum id mihi (vt ita dicam) moueret, & per-
 inde, meo iudicio, faceremus, ac si, cum diuitijs affluamus, elemosynam
 peteremus. & faxit Deus, id ita non sit. Vbi enim immoderatè & nimis
 quàm anxie curatur, vt quid alij subministrant, ibi fortasse vna aut altera
 vice tantum, consuetudinem seruabunt, aut eam seruare saltem possent,
 ac peterent quibus opus non habent, & ab eo fortassis, qui magis indi-
 gat quam ipsæ petentes. Et si autem ipsi dantes hac ratione nihil omni-
 no perdant, sed permultum lucrentur, nos tamen in signe hic dispēdium
 pateremur. Non permittat hoc Deus, carissimæ meæ: si hoc fieri vnquam
 deberet, malim omnia redditus stabiles possideretis. Nolite, obsecro,
 hūc mentem vestram curis & anxietatibus distingere, & hoc à vobis, per
 amorem Dei, velut in elemosynam, quàm studiosissimè contendo. Et
 quando cunque, etiam minima, hanc in domum tale quid induci vide-
 bit, quanto cyus ad Maiestatem eius reclaimer, Superioremque humiliter
 moneat, ac dicat, illam non recta via procedere: vsque aded namque in
 via sua errat, vt vera paupertas paulatim hoc pacto subuertēda sit. Equi-
 dem, quæ Dei bonitas, nunquam id futurum spero, nec suas eum ancillas
 derelicturū. Et ad hoc ipsum adinstar stimuli & incitamenti erit, id quod
 hic me subscribere voluistis, etsi nullus alius hinc fructus sequeretur. Et
 credite mihi, carissimæ, Dñm, aliquo modo in vtilitatem & bonum ve-
 strū, aliquatenus mihi ostendisse & indicasse, quantum in sancta pauverta-
 te bonorum situm sit, & quot quot ipsam experientur, ita id esse compe-
 tenti & intelligenti, sed fortasse non tam perfectè atq; ego; quia non solū
 non sui pauper spiritu (esto id per professionem vouissem) sed etiã spiritu
 stulta. Est porro hoc tantū bonum, vt omnia bona mundi in se cōplectā-
 tur angens quoque dominatus est. Iterum dico, eum super omnia totius
 mundi bona dominium habere, qui hæc ipsa negligit & contemnit.

*Paupertas
 est bona.*

S. M. Teresa Opera.

Quid

S.
Theresia

Opera
N. VII
16

Quid mihi cum Regibus & Dominis, si illorum census non ambis nec ipsis placere curem, si ipsorum causam Deum vel paululum in meo debere offendere? Quid illorum honores curo, si modo optime melerim, in quo sum minus pauperis honor situs sit, in eo scilicet, ut pauper sit. Equidem eius sum sententia, ut planè mihi persuadam, honores & diuitias semper penè simul procedere, & velut comites esse, sed ut ambitiosus & honorum cupidus etiam diuitias ambiat, qui autem diuitias & aurum repudiat, etiam honores paruit faciat. Hoc bene à vobis veilm intelligi, nam hoc honoris punctum semper aliquod commodum pecuniæ & redituum secum trahere mihi videtur, nam ex illis contingit aliquem in mundo coli & honorari, qui pauper sit, modo est alioquin honestus in se sit & honorem ex se mereatur, paruo autem loco habetur. Vera autem paupertas tam eximium & iugulare bonum se cum adfert, ut vix ab aliquo ferri queat, de illa nempe loquitur paupertate, quæ non nisi propter Deum assumitur. Nulli quippe autem peccere debet, quàm soli Deo: & certum est, illum plurimos habere amicos, qui nullius omnino indiget ope. Satis hoc per experientiam experiri potest, sed quia tam multa de hac virtute scripta sunt, ut intelligere non potest, nedum verbis exprimere, ac ne laudem & gloriam illius verbis minuam, hinc plura de ea non dicam. hoc dumtaxat dixi, quod per experientiam didici & noui, & fateor, ita me hæc tenus absorptam habere incipiam non intellexerim. Sed quia, quod dictum est, propter Deum rem dictum est, quando quidem sancta paupertas, nostra insignia habet id quod sub initio foundationis Ordinis nostri à primis nostris Patribus tanto in pretio habitum, & ita obseruatum est, ut (sicut multi reuolunt optimè id nouerat) nihil in diem posterum referuarent; operam darent, ut esto exterius tanta cum perfectione ipsa non obseruaretur, in interioribus & in animo eam quàm perfectissimè obseruemus. Nonnulli dicunt, honoris nobis (ut ita dicam) viuendum est, & merces est magna numerum, licet non aliud hinc bonum sequeretur, quàm quòd adimpleretur, quod DOMINVS ipse nobis consuluit, magna quaedam merces haud dubiè foret, quòd eius Maiestatem aliqua in te saltem habere qui posslemus. Hæc nos insignia in nostris gestare oportet verillè, ut hanc virtutem omnimodis obseruare velimus, in domo, vestibus, & multo etiam magis in mente & cogitatione. Et quamdiu habitatis, non est quòd vereamini, ut domus huius religio, Deo ex parte uante, collapsura sit: nam, ut S. Clara dicere solebat, alii sunt muniti, qui paupertas construit: huius, vti & muro humilitatis, sua ipsa enim munitio se velle dicebat monasteria. Equidem certa sum, si quidem veterè & oportet, ipsa obseruetur, & honestatem, & alia omnia sequentia de qua

*Paupertas
sem suis
S. M. com-
mendat.*

custodita fore, quam per pretiosa & splendida ædificia. Hoc, quæso, caue-
 re, quod etiam ex amore Dei & per pretiosum eius sanguinem, vos
 obsecro; & si tutâ conscientia dicere possim, vellem equidem, vt, quo
 die contra hoc peccabitur, eo ædificium omne corrueret, & ipsas omnes
 opprimeret; imò bona & tuta conscientia id dico, & Deum, vt id fieri
 permittat, precabor. Valde indecens est, charissima, vt de pecunia pau-
 perum, splendida & capacia ædificia construantur. Non finat id obse-
 cro, Deus, sed vt domus nostra omnimodis pauper & parua sit. Regi no-
 stro aliqua saltem in re assimilēmur, vt qui aliam non habuit domum,
 quam stabulum Bethlehemiticum, in quo natus; & crucem, in qua mor-
 tuus est. Erant autem hæ illius domus huiusmodi, vt in ijs profectò pa-
 rum haberi posset recreationis. Porro qui amplas struunt domos, suas ad
 hoc excusandum habebunt rationes; etenim alijs Sanctis intentio nibus
 ad hoc mouentur. Sed tredecim pauperculis sororeculis angelus omnis
 nimis quam satis capax est; si tamen (quòd ob nimiam vestram clausu-
 ram necessarium ex parte videtur) locus aliquis capacior & patens vobis
 concedatur (talis namque ad orationem & deuotionem exercendam
 mirè conducit) nec non eremitoriola nonnulla, intra quæ vos interdum
 orationis & recollectionis ergò, abdatis; equidem planè non abnuo: sed
 vt easas & splendas domos & monasteria extruatis, prorsus non per-
 mitto, & Deus etiam auertat. Hoc autem semper vobis insculptum ma-
 neat, in die iudicij (qui vtrum vicinus sit & propè, prorsus nescimus)
 omnia collapsura & peritura: indecens autem tunc foret, tredecim pau-
 perularum Monialium domum suo lapsu magnum strepitum & frago-
 rem facere: veri namque pauperes magnum excitare strepitum non de-
 bent, & sine vilo prorsus strepitu sint oportet, quòd ceteros ad sibi com-
 partendum alliciant. Quanto opere verò gaudebitis tum, cum aliquem,
 ob impensam vobis elemosynam, à damnatione inferni esse liberatum
 videbitis: omnia namque possibilia sunt. Vos etenim multis nominibus
 obligatæ estis, ad incessanter & assiduo pro ipsis Deum rogandum, cum
 illis vobis de victu prospiciant. Nam licet omnia à Domini manu veni-
 ant, illi tamen nos gratas etiam esse vult, & gratias agere, per quos illa
 nobis subministrat. Et nullatenus hac in re negligentes nos esse oportet.
 Nescio profectò, quidnam dicere initio cœperim; nam, Domino credo
 volente, extra propositi mei limites abii, aliorum diuertens: neque enim
 scribere decreueram ea quæ hic iam scripsi. Illius Maiestas sua nos
 manu semper protegat ac defendat, ne ab eo quod dixi,
 vnquam deflectamus. Amen.